

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. An Concilij supra Papam superioritas evincatur ex hoc, quòd Pontifex Romanus teneatur legibus Concilij, nec possit ab ijs sapienter dispensare in eo casu, quo dispensaret Concilium?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

arma, quibus emendetur & corrigatur, suppeditare, & quod amplius est, ista omnia contra se, suamque judicium definita, novo suo calculo confirmare, quod certe universum iustitiae ordinem, praclarissimamque Hierarchiam omnino pervertit & destruit.

S. III.

An Concilij supra Papam superioritas evincatur ex hoc, quod Pontifex Romanus teneatur legibus Concilij, nec possit ab ijs sapienter dispensare in eo casu, quo dispensaret Concilium?

ARGUMENTUM I. Elliesij,

71. NITitur hic Auctor primò intentum suum probare ex hoc, quòd Romani Pontifices uno ore clament, se Conciliorum legibus teneri, nec posse illas infringere, aut pro libito immutare. In hunc sensum inducuntur Julius I. Epist. ad Orientales. Liberius in Epist. ad Constantium. Bonifacius I. in Epist. ad Hilarium Narbon. Caëstius I. in Epist. ad Episcopos Illyrici. Sixtus III. in Epist. ad Episcopos per Illyricum. Leo I. in Epist. ad Pulcheriam. Simplicius in Epist. ad Acacium. Gelasius I. Epist. ad Episcopos Dardaniae. Hilarius Papa in Romano Concilio. Agapetus Epist. 6. ad Casarium Arelat. Gregorius I. lib. 3. indictione 12. Epist. 30. Item lib. 2. indictione 11. Epist. 52. & lib. 1. Epist. 24. Martinus I. Epist. 5. ad Ioan. Philadelphia Episcopum, & in Epist. ad Amandum Trajactensem. Zacharias Epist. 1. ad Bonifacium cap. 5. Leo III. in Dialogo cum Legatis Caroli Imperatoris. Nicolaus I. Epist. 32. Adrianus II. & Ioannes VIII. Epist. 231. Sylvester II. Epist. 145. Gregorius VII. lib. 2. Epist. 7. Eugenius III. Epist. 8. ac denique Innocentius III. Unde subinfert Elliesius, post tantam nubem testium, non nisi exæcatum ac vecordem audere affirmare, Romanos Pontifices decretis Conciliorum non teneri, sed ea posse pro libito abrogare, & sine causâ ab ijs dispensare, cum contrarium tot ac tanti Romani Pontifices disertè ac sine ambagibus protestentur. Cujus aliam non esse rationem, nisi quòd iudicium Concilij superius sit iudicio Pontificis.

Responsio, ac retorsio hujus argumenti confutatoria.

THEologis indubitatum est, ipsimet etiam Legislatorem quoad vim directivam teneri suis legibus. Num verò hinc inferre licet, Legislatorem esse se ipso superiorem? In aliud ergo ac profundius fundamentum reducenda est hujus ratio.

72. Primò igitur quoad Conciliorum Decreta dogmatica considerare oportet, quòd præferant infallibilitatem consummatam principij ad fidem directivi, convincentem credibilitatis evidentiam prudentiamque importantis, hæcque ipsam Primam Veritatem fidei Divinae motivum specificativum applicantis ad cuiusque fidelium intellectum captivandum in sanctæ fidei obsequium. Tenentur igitur

Romani Pontifices ad Conciliorum Oecumenicorum suo auctorizativo Decreto firmatorum inviolabilem observantiam, ex vi Juris Divini ineluctabiliter obstringentis ad submittendum se principio, sub credibilitatis convincente evidentia, ad fidei assensum constringenti, idque ex religioso respectu ac reverentia erga Primam Veritatem super ejusmodi prudentialis evidentia, candelabro positæ in ordine ad præstandum assensum dogmati, ceu divinitus revelato, auctoritativeque definito.

73. Deinde quoad morem decreta in Concilio Oecumenico per auctoritatem Pontificiam auctorizato sancita, duplex est habenda ratio. Quarum altera importat necessitatem specificationis, consistentem in certitudine honestatis moralis ex ipsis fidei principijs deductæ, & sancitæ ab universali Synodo. Adversus quam pugnare, eamque vel negare, vel inanem contendere, pariter adversatur fidei Divinæ lumini, virtutibusque moralibus in hoc radicatis. Altera ratio in obligatione Decretorum moralium importat necessitatem exercitij, in vi cujus omnia Ecclesiæ sanctæ membra tenentur vitam suam illis conformare, ita ut ne Legislator quidem quoad vim directivam pro libito suo possit transgredi legem ejusmodi, quamvis ex causa rationabili possit in eâ dispensare, aliâque rationi consonam facere immutationem. Juxta hæc igitur principia loquantur Romani Pontifices, asseverando, se Conciliorum Legibus teneri, nec posse pro libito eas immutare, aut infringere; veluti mox probatum dabimus ex ipsorummet præallegatorum Summorum Pontificum sententijs.

74. Secundò. Tales igitur tum Dogmaticarum, imò & Moralium, ab Oecumenicis præcipue Synodis definitarum, Pontificiaque auctoritate Apostolicâ confirmatarum sanctionum, quoad specificationem in ipsa fidei ac reliquarum supernaturalium virtutum naturâ intrinsecè radicatarum, tum quoad exercitij obligationem ex ipsa Lege Aeternâ, ceu Causâ Primâ, humanis etiam legibus sese insinuante resultantem, ipsùmque adeò Legislatorem secundum vim directivam obstringere natam, conscientia obligatorias necessitates, Apostolico mûneri præ ceteris fidelibus graviter incumbentes, contestabantur præcitati Romani Pontifices, quando Julius I. nefas duxit, abrogare tanquam vana & futilia, quæ in Concilio Nicæno, velut Deo præsentè, acta fuerunt: ex quo adeò respectu asseruerat i; Pontifex, se omnia facere secundum Canonem: quando Liberius non tam sua, quam Apostolica statuta, ut essent semper firmata & custodita, perfecit, morem, ordinemque Majorum secutus: quando Bonifacius I. se ipsum asseveravit Paternarum sanctionum diligentem Custodem, studeatque, Canonum præcepta servare: quando Caëstius I. noluit dominari regulis, sed maluit, ut sibi dominentur Canonum præcepta & regula: quando Sixtus III. voluit, omne Corpus Ecclesiæ ita regi Capite, ut ipsum tamen Caput sustentaretur suo Corpore, sicque retineret vigorem suum: quando

do Leo I. prava & improbanda censuit, quæ sanctis Canonibus essent contraria, voluitque, ut Canones Nicæni sacrilegæ Arianae doctrinæ condemnatorij ad perpetuum instituti, nollâ variarentur commutatione, sicque à cunctis Pontificijs intemerati servarentur, regulæque ijs Canonibus sanctis repugnantes in irritum mitterentur, & per auctoritatem B. Petri Apostoli Generali prorsus definitione cassatæ haberentur: quando Simplicius scribebat contra definitiones Concilij Chalcedonensis, nihil se retractare posse: quando Gelasius I. testabatur, Synodi constitutum, quod universæ Ecclesiæ probavit assensus, non aliquam magis exequi Sedem oportere, quam primam: quando Hilarius Papa factus est, reatu majore delinquere illum, qui potiori honore perfruitur: quando Agapetus dixit, necesse sibi esse, quidquid Synodalis decrevit auctoritas, inviolabiliter custodire: quando Gregorius I. quatuor Concilia, aiebat, esse veneranda velut quatuor Evangelia: quando Martinus I. audire voluit, se Defensorem & Custodem esse Divinorum Canonum, non prævaricatorem: quando Zacharias negavit, ab Apostolica Sede dirigi, quæ contraria essent Patrum, seu Canonum institutis: quando Leo III. Patribus Constantinopolitani Concilij noluit præferri, imò nec coæquari quoad infallibilitatis secundum nos ultimam & prorsus consummatam prærogativam: quando Nicolaus I. scripsit, se nolle regulas atque Decreta corrumpere: quando Adrianus II. non ausus est judicare, quod possit Nicæno Concilio, & quinque cæterorum Conciliorum regulis, vel Antecessorum suorum Decretis obviare: quando Ioannes VIII. inquebat, decere se, Ecclesiæ Dei privilegium immutatum conservare, minimeque agere contra statuta Majorum: quando Sylvester II. censuit, non esse sui Juris, falcem in alienam messem ponere: quando Gregorius VII. rescripsit, sanctam & Apostolicam Sedem in suis Decretis & Constitutionibus nunquam cedere à concordia Canonica traditionis: quando Eugenius III. negavit, contra Deum, & sacrorum Canonum sanctiones, se posse ulli omnino petitioni præbere consensum: quando denique Innocentius III. professus est, contra veritatis sententiam non posse suam auctoritatem dispensare.

75.

Ex quibus proinde universis evincitur equidem, non posse Summos Pontifices Decreta Conciliorum pro libitu abrogare, & sine causâ ab ijs dispensare: eo ipso tamen, quod ipsomet Elliesio fatente, ex causâ rationabili circa Synodalia morum Decreta quoad exercitij obligationem validè ac licitè dispensent; redditur hinc consequens, Romanos Pontifices Conciliorum sanctionibus non teneri ex titulo superioritatis, Concilij erga Papam competentis, sed radicem hujusmodi obligationis altioribus niti principijs Divini & naturalis Juris, superioris expolitis,

ARGUMENTUM II. Elliesij.

INDUCIT secundò hic Theologus Decretum Unionis Concilij Florentini, quo statuitur: Romano Pontifici pascendi, regendi ac gubernandi universam Ecclesiam, à Domino Iesu Christo potestatem esse traditam, quemadmodum & in actis Conciliorum Oecumenicorum, & in sacris Canonibus continetur. Quæ posteriora verba græco textui conformiter, contendit, accipienda esse perinde, ac si diceretur, eam regendi potestatem competere Papæ, juxta eum modum, quod & in actis Conciliorum Oecumenicorum, & in sacris Canonibus continetur. Unde infert, eas voces restringere rationem & formam regendæ universæ Ecclesiæ; ostendereque, Pontificem in regendâ & pascendâ Ecclesiâ teneri Conciliorum, & Canonum auctoritatem & Decreta sequi: nec posse aliter Ecclesiam universam regere. In eadem Synodo Bessarionem Sess. 9. velut principium apud Græcos & Latinos minime controversum supponere, quod Ecclesia Romana, quantumcumque polleat facultate, minus tamen polleat Synodo Oecumenicâ & universali Ecclesiâ. Quod quidem principium à Latinis minime rejectum legi, imò in Decreto Unionis modo relato confirmatum esse, tametsi modus Ecclesiæ pascendæ & regendæ Pontifici præscriptus sit, ut fiat juxta acta veritatis, & Canones Conciliorum.

Nec verò dispensationes Canonum à Pontificibus olim, licet rarò concessas, superiori doctrinæ adversari: quippe cum dispensatio non sit infractio, aut violatio Legis, sed declaratio facta cum auctoritate, legem non habere locum in tali, vel tali casu; cum enim Legislator ferendo legem generalem, non possit omnes casus prævidere, necessum esse, legem non habere locum, quando præsumitur mens Legislatoris non fuisse, ut in isto casu lex obligatoria esset. Itaque in dispensationibus considerandam esse mentem Legislatoris, & eo tantum in casu dandam dispensationem, quo ipse Legislator eam concessisset. Sed quia, si permitteretur unicuique hujusmodi interpretatio legis, vel si cuivis liceret, de mente Legislatoris judicare, sub hoc obtentu leges ab omnibus infringentur; necessum fuisse, jus istud reservare ijs, qui auctoritate pollent, quibus adeo permillum esse, cum auctoritate declarare, legem non habere locum in hoc vel illo casu, & ita ab ejus observatione dispensare. In hoc enim differre interpretationem à dispensatione, quod interpretatio fiat ab eo, qui auctoritatem non habet, dispensatio verò ab eo, qui auctoritatem habet. Itaque Pontificem Romanum posse non solum interpretari legem, quod quilibet Doctor possit, sed & declarare cum auctoritate, in tali, vel tali casu, hunc, vel illum ab ea immunem esse; hoc autem non posse facere, nisi cum evidens & justa ratio suadeat, esse faciendum, cum alioquin dissipatio potius esset, quam dispensatio, uti egregie inquit Bernardus.

Respon.